

MAGIE CU SUSUL ÎN JOS

BUCLUC ȘI BALAMUC

de
Sarah
Mlynowski,
Lauren
Myracle
și
Emily
Jenkins

Traducere din engleză
de Maria-Magdalena Costea

corint junior

*Dedicată Pufoșilor noștri: Al, Jamie, Ivy, Maya,
Mirabelle, Alisha, Hazel, Chloe și Anabelle.
Facem cinste cu gustărele și îmbrățișări pe viață.
(Și da, bineînțeles că puteți primi fiecare
câte un unicorn de ziua voastră!)*

1

Atunci când Nory Horace se transforma într-un capsoi, avea corpul unui pisoi negru și un căpșor de capră. Putea să sară de pe podea direct pe blatul din bucătărie. Mișuna prin rufe și ronțăia șosete delicioase. Se pricepea să vâneze fluturi.

De fapt, capsoiul ei era chiar grozav, însă mătușii lui Nory, Margo, nu-i plăcea.

CapSoi-Nory îi mânca mătușii Margo florile.

Și covoarele.

Și, bineînțeles, șosetele.

Ieri dimineată, CapSoi-Nory mâncase toate Crăntănelele Fructate și apoi cutia cu totul.

Și după, fața de masă, două pâini și o bucată din canapeaua mătușii Margo.

Nory era un Metamorf. Avea puterea de a se transforma în animale. Însă majoritatea Metamorfilor se transformau în animale normale, cum ar fi pisici sau câini sau iepuri. Nory era diferită. Ea *putea* să se transforme în animale normale, dar nu rămâneau normale pentru mult timp.

Mătușa îi atrăsese atenția în mod special lui Nory să nu se transforme într-un capsoi azi pentru că iubitul lui Margo, Figs, fusese invitat la cină, iar Margo dorea ca totul să fie curat. De asemenea, copiii nu aveau voie să facă magie nesupravegheați până nu se făceau mari și obțineau un permis. (De parcă regula *aia* era vreodată respectată.)

Nory o iubea pe mătușa Margo și nu voia s-o dezamăgească. Plănuse să rămână la forma ei de fată obișnuită. Piele brună, ochi luminoși, păr voluminos, îmbrăcată cu blugii mov norocoși și noii adidași roșii.

Mătușa Margo plecase devreme la slujba ei de taximetrist, așa că Nory era singură. Stătea pe veranda căsuței de șindrilă a lui Margo, aflată în orașul Dunwiddle, așteptându-l pe prietenul ei, Elliott. Astfel, gândi ea, chiar dacă se transforma într-un capsoi din greșeală, casa nu va avea de suferit.

Nory și Elliott mergeau de obicei împreună la școală.

Însă ziua de astăzi se dovedi a fi diferită. Astăzi, Elliott întârzia.

Nory observă un fluture zburând deasupra ei și se întrebă dacă putea face o transformare fulger într-un capsoi și înapoi. Era așa *distractiv* să urmărești fluturi transformată în capsoi.

Nu, nu, nu, își spuse Nory. Fără capsoi în dimineața asta. Fără transformări nesupravegheate.

Fluturile zbură în fața ei.

Nu, nu, nu, niciun capsoi! Nu te transforma!

Ca în majoritatea cazurilor, magia lui Nory apăruse când avea zece ani. Înainte de asta, fusese la o școală normală, ca toată lumea. Începând cu clasa a cincea, copiii mergeau la școala de magie. Noua ei școală, Dunwiddle, era o școală de magie de stat. Asta însemna că oricine putea să se înscrie, spre deosebire de școlile private, care erau scumpe și se intra greu. La Dunwiddle puteai face ore de matematică, literatură, sport și de asemenea, ore de magie standard pentru cele cinci tipuri de elevi cu puteri magice normale – Zburători, Înflăcărați, Metamorfi, Pufoși și Scăpărători. Zburătorii zburau. Înflăcărații mânuiau focul. Metamorfii se transformau în animale. Pufoșii puteau înțelege animalele. Scăpărătorii

puteau deveni invizibili sau puteau face anumite lucruri invizibile.

Însă nu toți copii aveau puteri magice normale. Spre exemplu, Nory. Așa că școlile au întâmpinat o problemă: Unde să plaseze copiii cu puteri neobișnuite?

Drept răspuns, Dunwiddle începuse un program nou. Se numea *Magie cu Susul în Jos*. Tatăl lui Nory o trimisese să locuiască împreună cu mătușa ei special pentru a se înscrie aici. Mai erau încă șapte copii de clasa a cincea în program. Magia lor o luase puțin razna, la fel ca a lui Nory. Doar că nu aveau voie să zică *razna*. Profesoara lor, domnișoara Starr, voia ca ei să zică *diferită* sau *neobișnuită*.

Nory își dorea ca ceilalți colegi din clasele normale să urmeze regula asta, dar cei mai mulți n-o făceau. Mulți îi strigau pe copiii MSJ „ciudații”. Sau „ratații”. Cei mai răi erau un grup de Înlăcărați de clasa a cincea. Se numeau Sclipitorii, iar ei erau cei care-i tachinau pe copiii MSJ cel mai mult. „Uite-o pe ciudata aia care s-a transformat în elefantosconcs și a gazat întreaga sală de mese”, spuneau ei oricărui copil.

(*Da*, într-adevăr, Nory se transformase într-un elefantosconcs cu ceva timp în urmă. *Da*, gazase

întreaga sală de mese, dar era nevoie ca Sclipitorii să tot aducă asta în discuție? *Nu.*)

Nory dădea din picioare, nerăbdătoare. Își tot întorcea capul într-o parte și-n alta, uitându-se după Elliott. În loc de el însă văzu un băiat brunet și slab aproape împiedicându-se în timp ce venea de după colțul străzii, alergând spre ea. Era îmbujorat și transpirat. Purta o șapcă de baseball și un tricou bleumarin pe care scria cu litere albe ECHIPA DE POLIȚIE CIDER CUP. Era Bax Kapoor, alt copil de la MSJ.

— O să întârzii! strigă Bax, trecând pe lângă ea.

Aoleu. Avea dreptate.

— Hei, așteaptă! strigă Nory, alergând după el. Bax se uită în spate, dar continuă să alerge.

Apoi, *aah!*

Picioarele îi erau în aer. Plonjă cu capul înainte, cu brațele rotindu-se ca o morișcă, și căzu cu o bufnitură.

BUM!

Nory se sperie și-și puse mâna la ochi. Trase cu ochiul printre degete, deși știa deja ce va vedea.

Dap, Bax se transformase într-o piatră.

Asta era magia lui cu Susul în Jos. Bax era un Metamorf, dar nu se transforma în animale. Se transforma într-o piatră. O făcea în fiecare zi și

aproape niciodată cu intenție. Se transforma mereu într-o piatră uriașă și gri. Bine, o dată s-a transformat într-o funie, dar asta a fost o excepție. În rest? Piatră. Uriașă. Gri.

Nory alergă spre el.

— Bax! Ești bine?

Nu auzi niciun răspuns, căci Bax-Piatra nu putea vorbi. De asemenea, Bax-Piatra nu se putea transforma la loc, lucru care o făcea pe Nory să-l compăttimească. Ar fi groaznic, gândi ea, să te transformi într-o piatră – fără gură, brațe, urechi – și să rămâi *așa*. Pentru a se transforma la loc, cineva trebuia să-l ducă la cabinetul medical, ca mai apoi să i se administreze o poțiune verde și scârboasă.

Nory oftă. Astăzi, ea va trebui să fie acel cineva.

Se pare că amândoi vor ajunge la școală *foarte* târziu.

2

Pe Bax îl durea capul. Îl dureau picioarele; îl dureau brațele. Până și lobiile urechilor îl dureau. De ce era așa dureros după ce se transforma?

Bax nu știa niciodată ce se întâmpla în timp ce era piatră. Alți Metamorfi își păstrau mintea umană atunci când se transformau în animale. Ei bine, aproape tot timpul. Controlul asupra minții umane era o tehnică importantă pentru Metamorfi, însă Bax nu putea controla absolut nimic atunci când se transforma. Ura chestia asta.

Bax își aducea aminte cum alerga spre școală și că s-a împiedicat. După asta, totul se ștergea cu buretele.

Acum se afla în cabinetul medical.

— Neața, neața, spuse asistentul Riley zâmbind.

Bax clipi și încercă să se dezmeticească. Stătea pe un pătuț. Avea o pătură albastră și dură pe după umeri și avea un gust ciudat în gură. Gustul venea de la Morfbox, poțiunea verde și scârboasă pe care asistentul Riley o folosea pentru a-l transforma înapoi în băiat.

Bax ura Morfbox. Avea gust de salată stricată. Și cum de a ajuns în gura lui? Asistentul Riley i-a administrat-o lui Bax-Piatra cu o pensulă.

Totuși, asistentul Riley era de treabă. Avea periciuni și un zâmbet amabil și se comporta de parcă să-l picteze pe Bax cu o chestie verde și urât mirositoare zilnic era ceva normal.

— Te-ai transformat în drum spre școală, spuse asistentul Riley.

— Cine m-a adus aici?

— Nory Horace. Te-a adus într-un cărucior vechi de bebeluși, dacă-ți vine să crezi.

— Un cărucior de bebeluși?

— Nu-i așa că-i descurcăreață? L-a luat din grădina mătușii ei. Mătușa ei își ține ghivecele în el.

Bax fusese în curtea lui Nory. Se uita acum la cărucior, care stătea în colțul camerei. Era la fel cum și-l amintea: mare și curbat, cu roți subțiri.

Nory îl împinsese la școală în el. Îl împinsese la școală ca pe o păpușă.

— Cred că mi se face rău, spuse el.

Asistentul Riley îi dădu un coș de gunoi.

— Dacă vrei, îți aduc un căpăcel cu jeleu. Să îți se liniștească stomacul.

— Nu, mulțumesc.

Bax așteaptă până îi trecu greața. Apoi se ridică. Pătura albastră alunecă de pe el. Trebuie să mă duc în clasă.

— Ah, da, trebuie, spuse asistentul Riley. Îl bătu prietenește pe spate. Ne vedem după-amiază, cel mai probabil.

Bax mormăi.

Asistentul Riley își puse mâna la inimă și făcu câțiva pași în spate, prefăcându-se rănit.

— Niciodată nu m-au deranjat vizitele tale, Bax. Ești unul dintre pacienții mei preferați.

— Nu e vina dumneavoastră. Doar că mă transform într-o piatră mai mult ca niciodată.

— Nu știu ce să zic. Te-ai transformat într-o funie atunci, iar domnișoara Starr spune că faci progrese. Spune că poziția ta de stat în cap devine din ce în ce mai bună.

— E atât de insistentă cu lecțiile de stat în cap pentru copiii cu Magia cu Susul în Jos, spuse Bax. Ar trebui să primească o lecție de stat în cap cadou de ziua ei.

Asistentul Riley izbucni în râs.